

Tudor Dumitrescu

ADAGIO

Pentru Violoncel solo

Ediție îngrijită de
dr. Marin Cazacu

Pentru toți cei care l-au cunoscut, Tudor Dumitrescu a fost un tânăr muzician excepțional înzestrat, care a pierit în ziua nefastă de 4 martie 1977. Dacă în acea zi nu s-ar fi produs teribilul cutremur, sau dacă soarta – întruchipată în mod fatal de mai marii zilei – nu s-ar fi opus ca Tudor să plece la studii, încă din anul I de facultate, în Statele Unite ale Americii (unde obținuse o bursă nominală), anul trecut (2007), pe 6 decembrie, el ar fi împlinit cincizeci de ani. Ar fi fost, foarte probabil, una dintre personalitățile proeminente ale muzicii românești, afirmat pe plan internațional ca unul dintre cei mai importanți pianiști ai generației sale și un compozitor cu o personalitate aparte.

Nu intenționez să prezint, în rândurile ce urmează, o schiță biografică a lui Tudor Dumitrescu. Principalele date cu privire la viața, educația muzicală și activitatea lui sunt redată succint și cu claritate în cele două lexicoane redactate de profesorul Viorel Cosma, *Muzicieni din România* – vol. 2 (Editura Muzicală, București, 1999, pag. 275) și *Interpreți din România* (Editura Galaxia, București, 1996, pag. 256). Voi încerca să-mi aduc mărturia din unghiul de vedere al colegei de an de studiu la facultate și, mai ales, al rudei apropiate, pentru că Tudor îmi este văr, tații noștri fiind frați.

Bunicii noștri comuni erau temperamente opuse.

Bunicul, Dumitru M. Velcovici, era un om de o sensibilitate aparte, iubea cărțile, florile, oamenii, și – mai ales – pe Dumnezeu. A dorit să devină preot, dar împrejurările vieții l-au împiedicat să-și îndeplinească visul. Cânta, însă, toate cântările bisericești, întocmai ca un preot. Era înalt și subțire, introvertit, visător și avea o noblete naturală în comportament. Tatăl lui Tudor, compozitorul Gheorghe Dumitrescu, fiul mijlociu al lui Dumitru M. Velcovici, îi semăna mult, în toate privințele.

Bunica, Florica Elisaveta Velcovici, născută Prodescu, era o fire dinamică, veselă, subțire la trup și la minte, plină de spirit și iute ca o zvârlugă. Și ei îi plăcea să cânte cântece populare, doine, cântece de leagăn. Mai apropiat de firea ei era cel mai mare dintre cei trei fii, compozitorul Ion Dumirescu. Tatăl meu, medicul Dumitru D. Velcovici, cel mai tânăr dintre ei, a moștenit câte ceva din ambele direcții.

În Tudorel, cel care purta numele lui Tudor Vladimirescu – din a cărui spiță ne tragem (Vezi: Ion Dumitrescu, *Filele mele de calendar* – Revista *Muzica* Nr. 2/1995) – s-au strâns cele mai valoroase trăsături ale părinților și bunicii lui, între care recunoșteam inteligența, talentul muzical, sensibilitatea, simțul umorului, temperamentul incandescent, puterea uriașă de asimilare și dorința de cunoaștere venită dintr-o nepotolită *sete de absolut*.

În primii ani de viață eram adesea împreună cu Tudor. Câteva fotografii pe care le păstrez într-un album sunt mărturia acelor zile de copilărie fericită în care ne jucam împreună. Apoi, am început amândoi lecțiile de pian cu Doamna Yolanda Zaharia, pianistă în orchestra Radiodifuziunii, prietenă și discipolă a Floricăi Musicescu.

Pentru că dădea semnele unor calități muzicale ieșite din comun, Tudor a început, foarte devreme, o temeinică pregătire muzicală și pe plan teoretic, cu tatăl său, compozitorul și profesorul Gheorghe Dumitrescu. Astfel, el și-a însușit – într-un ritm mult mai rapid decât cel prevăzut în programele analitice ale școlii de muzică – teoria, solfegiul și dicteul muzical, precum și armonia, formele muzicale, istoria muzicii și a stilurilor muzicale.

În toamna anului 1964 am intrat amândoi în clasa I, la Liceul de Muzică nr. 2, care avea să primească, mai târziu, numele de *George Enescu*. Am fost repartizați în clase paralele și la profesoare de pian diferite. Nu după mult timp, Tudor a trecut la Liceul de Muzică nr. 1 – numit, mai apoi, *Dinu Lipatti* – unde avea să parcurgă toți anii de școală, până la absolvirea clasei a XII-a, în 1976. Ne-am reîntâlnit în toamna aceluiași an, în primul an de facultate, la Conservator. Făceam parte din grupe diferite, conform ordinii alfabetică: el, Dumitrescu, era în grupa I, eu, Velcovici, în grupa a II-a. Ne întâlneam la multe cursuri comune.

TUDOR DUMITRESCU

Adagio pentru violoncello solo.